

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 255/12
22.02.2013. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Вере Пешић и Олге Ђуричић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући о захтеву Р.М. из Б., који је поднет преко пуномоћника М.С., адвоката из Б., за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 13 У 11753/11 од 22.03.2012. године, уз учешће противне странке Министарства правде Републике Србије, чији је правни следбеник Министарство правде и државне управе, у предмету именована судског вештака, у нејавној седници већа одржаној дана 22.02.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, одбијена је тужба тужиље Р.М. из Б., поднета против закључка Министарства правде Републике Србије број 740-05-00763/2010-03 од 08.07.2011. године, којим је одбачен њен захтев за именовање за судског вештака за област економско финансијску. Ставом другим диспозитива побијане пресуде одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

Захтев за преиспитивање пресуде Управног суда 13 У 11753/11 од 22.03.2012. године, поднет је због повреде закона, другог прописа или општег акта. Подносилац сматра да је погрешно Управни суд побијаном пресудом нашао да је тужени правилно применио члан 58. и члан 127. став 3. Закона о општем управном поступку, те да је требало да отвори усмену расправу, јер овај спор изискује посебно утврђивање чињеница саслушањем странака. Ово из разлога што је тужени документацију, приложену уз захтев тужиље за именовање, квалификовао као потврду о радном искуству, а не и као потврду у стручним знањима, иако из те документације произилази да је тужиља радила на пословима вршења контроле бонитета банака и других финансијских организација и оцене њиховог финансијског стања, из чега произилази да испуњава услове у погледу стручног знања неопходног за упис у регистар судских вештака, као и да је обављала послове вештачења за потребе општинских судова и привредног суда у Београду. Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и преиначи или укине побијану пресуду и обавезе тужено Министарство да тужиљи накнади трошкове спора.

Министарство правде и државне управе Републике Србије, као правни следбеник Министарства правде је поступајући по налогу Врховног касационог суда доставило све списе који се односе на предмет управног спора, али у остављеном року није доставило одговор на захтев.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева у смислу члана 54. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, правилно је одлучио тужени орган када је одбацио захтев тужиље за именовање за судског вештака за област економско финансијску, применом члана 58. став 2. и члана 127. став 3. Закона о општем управном поступку. Ово из разлога што је тужиља поднетом документацијом доказала да испуњава услов у погледу потребног радног искуства, али није приложила ни један доказ предвиђен чланом 7. Закона о судским вештацима на основу кога би се утврдило да поседује стручно знање и практична искуства у области вештачења за коју је поднела захтев, нити је то учинила по позиву туженог да отклони формалне недостатке захтева у остављеном року. Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је та пресуда донета без повреда правила поступка и уз правилну примену одредаба Закона о општем управном поступку, као и материјалног права на утврђено чињенично стање садржано у оспореном закључку и списима предмета. Побијаном пресудом оцењена су питања и околности које су могле бити од утицаја на законитост оспореног закључка и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози, које у свему прихвата и овај суд. Врховни касациони суд је ценио наводе захтева, којима се указује да из решења и одлука које је тужиља приложила уз захтев за именовање за судског вештака не произилази само потврда о радном искуству

већ и испуњеност услова у погледу стручног знања, па налази да ови наводи нису основани. Наиме, чланом 6. став 1. Закона о судским вештацима („Сл. гласник РС“ број 44/2010), прописано је да физичко лице може бити именовано за вештака ако, поред општих услова за рад у државним органима прописаних законом, испуњава и следеће посебне услове, између осталог, да поседује стручно знање и практична искуства у одређеној области вештачења. Чланом 7. истог закона прописано је да стручна знања и практична искуства за одређену област вештачења кандидат за вештака доказује објављеним стручним или научним радовима, потврдом о учешћу на саветовању у организацији стручних удружења као и мишљењима или препорукама судова или других државних органа стручних удружења, научних или других институција или правних лица у којима је кандидат за вештака радио, односно за које је обављао стручне послове. Из наведених законских одредби произилази да је законодавац изричито и јасно прописао којим доказима кандидат за вештака доказује испуњеност услова у погледу стручног знања и практичног искуства, те се и по налажењу Врховног касационог суда, испуњеност ових услова не може посредно утврђивати из других доказа, на које се погрешно указује у поднетом захтеву. Како из достављених списа произилази, а подносилац захтева у захтеву као ни у тужби не спори да уз захтев за именовање од 21.10.2010. године, као ни уз акт од 02.06.2011. године, који је доставила на тражење туженог од 11.05.2011. године, у смислу члана 58. Закона о општем управном поступку, да отклони формалне недостатке захтева од 21.10.2010. године, није приложила ниједан доказ о испуњености услова у погледу стручног знања и практичног искуства, прописан чланом 7. Закона о судским вештацима, основано је, по оцени овог суда, Управни суд закључио у побијаној пресуди да је тужени правилно применио одредбе члана 58. став 2. и члана 127. став 3. Закона о општем управном поступку, када је оспореним закључком одбацио захтев тужиле за именовање за судског вештака, као и да тим закључком није повређен закон на њену штету.

Цењени су наводи захтева да је Управни суд повредио правила поступка тиме што није одржао јавну расправу, па Врховни касациони суд налази да су ови наводи неосновани. Ово из разлога што се Управни суд при решавању по тужби позвао на одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09) којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану. Имајући у виду да је Управни суд правилно нашао да су одлучне чињенице у управном поступку утврђене потпуно и да пружају поуздан основ за оцену законитости оспореног закључка, по налажењу овога суда тиме што јавна расправа није одржана нису повређена правила поступка која су од битног утицаја на решење ствари.

Са изнетих разлога, налазећи да наводи захтева не могу довести до другачије одлуке суда по овом захтеву, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

Имајући у виду одлуку дату у диспозитиву пресуде суд није посебно разматрао захтев подносиоца захтева за накнаду судских трошкова у поступку по овом захтеву.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 22.02.2013. године, Узп 255/12

Записничар,

Радојка Маринковић, с.р.

Председник већа - судија,

Снежана Живковић, с.р.